

حضرت ابراهیم (ع)

(خلاصه ای از تاریخ زندگی حضرت ابراهیم)

نویسنده: آرش طوفانی

ابراهیم ریشه‌ی اصلی تمام دین های تک خدایی یهودیت، مسیحیت و اسلام است. خداوند به حضرت ابراهیم (ع) لقب «خلیل الله» داده است؛ که به معنای «دوست خداوند» است.

حضرت ابراهیم دارای عمری دراز و زندگی بسیار پر ماجرا بود؛ که به صورت مختصر در چند بخش آتی به آنها می‌پردازیم.

ابراهیم و لوط از هaran خارج میشوند نقاشی قرن ۱۸

ابراهیم و سارا

در سرزمین کنعان قحطی شدیدی آمد و ابراهیم برای خلاص شدن از آن به همراه همسر خود «سارا» و برادرزاده‌اش «لوط» و بقیه‌ی افرادش به سمت سرزمین مصر رفتند. در راه ابراهیم به سارا گفت که وانمود کند خواهر و نه همسر اوست تا مصریان او را برای رسیدن به همسرش نکشند.

وقتی به مصر رسیدند شاهزادگان فرعون زیبایی سارا را به فرعون خبر

دادند و او را به قصر فرعون بردند. ولی بعد از اینکه فرعون فهمید که سارا همسر ابرام (در ابتدا نام ابراهیم ابرام بود) و نه خواهر او است؛ دیگر نخواست که سارا در قصر او باشد. او دستور داد که ابراهیم و افرادش مصر را ترک کنند و تمام چیزهای خود را نیز با خود ببرند.

پیام خداوند

ابرام در خواب بود که پیام خدا بر او ظاهر شد و در آن به وی وعده داده شد که نسل او مانند ستارگان بیشمار می شود. ابرام پس از بیداری بسیار خوشحال شد و جشنی گرفت. از سویی دیگر هم بسیار در فکر فرو رفته بود که چگونه دارای فرزندان بسیار می شود؟! زیرا همسرش سارا علاوه بر نازایی دارای سن بسیار زیادی هم بود!

ابراهیم و هاجر

ابراهیم و سارا در فکر بودند که چگونه قرار است او پدر بسیاری ملتها شود؛ در صورتی که بعد از ۱۰ سال زندگی در کنعان هنوز هیچ فرزندی ندارند. از همین روی سارا تصمیم گرفت که خدمتکار خود «هاجر مصری» با ابرام ازدواج کرده تا از او بچه دار شود.

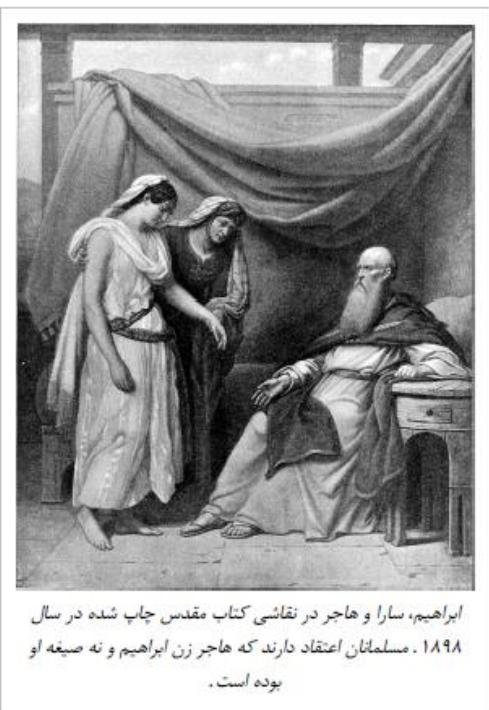
این اتفاق بعدها در روابط سارا و هاجر تاثیر زیادی داشته و هاجر با سارا سرانجام دچار اختلاف شد و به سمت «شور» فرار کرد. در راه فرشته خدا بر او ظاهر شد و به او گفت که به سمت سارا بازگردد زیرا او فرزندی خواهد آورد؛ همچنین فرشته به او گفت که پسر خود را «اسماعیل» نام دهد. او سپس دستور خدا را اجرا کرد و به ابرام بازگشت تا از او فرزندی به دنیا آورد. ابرام ۸۶ سال داشت که اسماعیل به دنیا آمد.

سه فرشته ملاقات کننده ابراهیم

روزی ابراهیم در چادر خود در ممره نشسته بود. او به دور نگاه کرد که سه مرد را در هاله ای الهی دید. او به سمت آنها رفته و تعظیم کرد و به آنها خوشامد گفته و سپس به درون چادر خود رفت و به سارا گفت که

کیک درست کند و به خدمتکار خود هم دستور آماده کردن گوساله ای را داد. او سفره ای برای آنها زیر درخت پهنه کرد و سه مرد به خوردن مشغول شدند.

یکی از این مردها به ابراهیم گفت که در سال آینده او پسری از سارا خواهد داشت. سارا این را شنید و خنده دید زیرا فکر بچه دار شدن در سن او برایش خنده دار بود. مردها از ابراهیم دلیل خنده سارا را پرسیدند و در جواب به او گفتند که برای خدا هیچ کاری مشکل نیست.

ابراهیم، سارا و هاجر در نقاشی کتاب مقدس چاپ شده در سال ۱۸۹۱. مسلمانان اعتقاد دارند که هاجر زن ابراهیم و نه صیغه او بوده است.

تولد اسماعیل

همانگونه که سال قبل به ابراهیم وعده داده شده بود؛ هاجر آبستن شد و پسری برای ابراهیم به دنیا آورد. در این زمان ابراهیم صد سال داشت و پسر خود را اسماعیل نامید.

سارا از بی فرزندی رنج می برد. برای ابراهیم ندا آمد که صاحب فرزندی خواهی شد. ابراهیم تعجب کرد و پرسید در این سنی که من و سارا داریم، چگونه باردار می شویم؟ چند سال پس از تولد اسماعیل، خداوند «اسحاق» را به ابراهیم و سارا داد.

ابراهیم و اسماعیل

حسادت سارا نسبت به بچه دار شدن هاجر و محبت زیاد ابراهیم به اسماعیل او را غمگین و ناراحت می نمود. سارا از ابراهیم درخواست کرد که هاجر و اسماعیل را از نزد خود براند. ابراهیم از خدا درخواست کمک کرد. خدا به او گفت که ناراحت نباشد و همانگونه که همسرش به وی گفت رفتار کند. ابراهیم هاجر و اسماعیل را از شهر خارج کرد. راهی بیابان های خشک و بی آب و علف شد. در بیابان های مکه بودند که ندا آمد: همینجا زن و فرزند خود را رها کن و برگرد. ابراهیم زن و فرزند خود را به خدا سپرد و برگشت. از آن جا که هاجر مطیع امر خدا بود، اعتراضی نداشت. با کودک خردسال خود در بیابان ها رفت و رفت. زیر نور خورشید سوزان، تشنگی غلبه کرد و کودک گریه و شکایت آغاز کرد. هاجر از خستگی کودک بر

زمین نهاد و به دنبال آب شتافت. ولی هر کجا می دوید، بجای آب سراب بود. پیش رو سراب، پشت سر

سراب. بسیار بین کوه «صفا» و «مروه» دوید و دوید. وقتی برگشت، آنچه میدید شگفت انگیز بود. کودک خردسالش اسماعیل، در حال گریه، پا به زمین کوفته بود و از جای کوبیدن پای او چشم‌های جوشیده بود! آن چشم‌های را «زمزم» نامیدند.

قربانی کردن اسماعیل

در جوانی اسماعیل، خدا برای آزمودن حضرت ابراهیم به ایشان دستور داد که پسر خود اسماعیل را در سرزمین «موریا» قربانی کند. ابراهیم سه روز راه رفت تا به زمینی که خدا دستور قربانی

داده بود رسید. او به خدمتکاران دستور داد پایین بمانند و خود به همراه اسماعیل به بالای کوه رفت. اسماعیل چوبی را که قرار بود بر روی آن قربانی شود حمل می کرد. ابراهیم پسر خود را خواباند و در حالی که میخواست او را قربانی کند خدا به او گفت که از امتحان الهی موفقیت آمیز بیرون آمده است؛ و فرشته‌ی خدا بر او پدیدار شد و به او قوچی داد تا بجای پسرش قربانی کند.

حضرت ابراهیم(ع) در قرآن

ابراهیم یکی از مهمترین پیامبران قرآن است. در قرآن سوره‌ای به نام او وجود دارد و نام او در بسیاری از سوره‌ها ذکر شده است. در قرآن تسلیم شدن ابراهیم در برابر امر خدا در تمام مراحل زندگیش به عنوان نمونه‌ای از یک مؤمن کامل یاد شده است.

بر اساس آیات قرآن (سوره بقره ۱۲۴ تا ۱۳۴) ابراهیم به کمک پسرش اسماعیل و به دستور خداوند «کعبه» را بنا کرد.

اولین داستان مربوط به ابراهیم، تلاش او برای متقاعد کردن پدرش به ترک بت پرستی است. ابراهیم به پدر خود گفت که او از طرف خدا پیامی دریافت کرده است و او نباید اشیایی را که نمی توانند بینند و بشنوند پیرستد.

نام پدر ابراهیم در قرآن "آزر" ذکر شده است.

"وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَيْهِ آزَرَ أَتَتَّخِذُ أَصْنَاماً لِلَّهِ إِنِّي أُرَاكَ وَتَقْوَمَكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ"

«و [یاد کن] هنگامی را که ابراهیم به پدر خود آزر گفت: آیا بتان را خدایان [خود] می گیری؟! من همانا تو و قوم تو را در گمراهی آشکاری می بینم» (سوره انعام آیه ۷۴)

اما پدرش حرف او را رد کرد و ابراهیم را تهدید به سنگسار شدن کرد. ابراهیم برای پدر خود از خدا تقاضای بخشش کرد؛ و بعد از اینکه فهمید پدرش به خداوند یکتا ایمان نمی آورد؛ از وی فاصله گرفت.

ابراهیم در آتش

در زمان ابراهیم، مردم بت پرست بودند و به همین جهت ابراهیم تصمیم گرفت که به مردم درسی بدهد. روزی که مردم در شهر نبودند، ابراهیم تمامی بت‌ها را شکست و تنها بت بزرگ را باقی گذاشت.

بعد از بازگشت، مردم از یکدیگر پرسیدند که چه شده است؟! تا اینکه بعضی یاد آورده‌ند که جوانی به نام ابراهیم از بت‌ها بد می‌گفت. ابراهیم را احضار و از او سؤال کردند که با بت‌ها چه کرده است؟ او گفت چرا از بت بزرگ سؤال نمی‌کنید؟ مردم پاسخ دادند که چگونه از بت سؤال کنیم؟! بت که نه می‌شنود و نه حرف می‌زند! ابراهیم گفت که پس چرا او را پرسش می‌کنید؟

مردم که شرم‌ساز شده بودند تصمیم گرفتند او را به درون آتش بیندازنند. خدا به آتش دستور داد سرد گردد و برای او بی‌خطر شود. ابراهیم آسیب ندید؛ ولی مردم همچنان به اذیت او ادامه دادند.

سالهای پایانی عمر حضرت ابراهیم(ع)

سارا در سن ۱۲۷ سالگی مرد و ابراهیم او را در «غار ابراهیمی» دفن می کند. بعد از مرگ سارا، ابراهیم همسر دیگری به نام «قتوره» گرفت و از او صاحب شش پسر شد.

حضرت ابراهیم(ع) ۱۷۵ سال زندگی کرد و پس از درگذشت او، دو پسرش اسماعیل و اسحاق او را در «غار مچپلاه» دفن کردند.